

Capitolul I

Motto:

*„It is a satanic drug thing...
you wouldn't understand” Spine Of God – Monster Magnet¹*

– Și de ce vrei să vii dumneata la Narcotice, domnuleee l'ent-major, ce să cauți aici?

Colonelul Norbert Mantescu a notat ceva într-un dosar și-abia dacă și-a ridicat ochii spre mine. Lungise pronunția unui cuvânt și mie mi s-a părut că mă ia la mișto. Asta pentru că în structura în care voiam să mă transfer lucrau numai ofițeri cu vechime apreciabilă și experiență pe măsură. Rar se strecura câte un locotenent-major în Comisariatul Național al Poliției.

Cum adică, ce să caut acolo? Cu alte cuvinte, vezi Doamne, meriți să vii aici? Sau, poți să faci față?

Mă dusesem recomandat de șeful diviziei speciale *Scutul*, unde lucram atunci, și poate de aceea mă primise, altfel n-aveam șanse să ajung la el. Fiind extrem de ocupat, găsisse o fereastră și mă chemase doar așa, ca să mă vadă. Să mă miroasă, cum spusese chiar el. Colonelul avea reputația unui om exigent în selectarea personalului. Trierea ofițerilor o făcea doar el.

Deși părea să aibă puțin peste patruzeci de ani, părul încărunțit pe la tâmpile, împreună cu sprâncenele încă negre, dese și late, îi conferea un aer de om sever. Avea o privire tăioasă, lungă, iar mie a început să-mi tremure bărbia de emoție.

– E un vis mai vechi de-al meu!

– Lasă-mă cu aiurelile astea?, a zis un pic nemulțumit poate de ce citise în dosar. Ai văzut vreodată droguri? Ești în stare să le deosebești?, a continuat el șirul întrebărilor imprimând cu buricul arătătorului un impuls prespapierului din bronz turnat, ce reprezenta o scenă erotică cu satiri și nimfe.

¹ „E un soi de drog drăcesc, n-ai cum să înțelegi așa ceva!” (trad. din lb. engl.).

Priveam stupefiat micul obiect metalic gândindu-mă ce să răspund. Unde dracu' să fi văzut nenorocitele alea de droguri? Doar în filme. Sau în reviste.

Ce naiba îmi trebuise, mai bine aș fi stat în banca mea. M-aș fi hazardat dacă aș fi făcut cine știe ce afirmație nesăbuită, pentru ca apoi să fiu luat la bani mărunți:

– Nu, am șoptit privindu-l temător, cu o voce care parcă nu era a mea. A schițat un zâmbet înțelegător, clătinând totodată din cap. Trecuse puțină vreme de când se deschiseseră granițele și fenomenul era abia la început. La acea oră, nimeni nu putea estima ce amploare urma să capete traficul de droguri. Poate doar el.

Văzându-l zâmbind așa cu zgârcenie m-am mai relaxat un pic, răgaz în care am găsit de cuviință să-mi îndrept cravata. Nu-mi plăcea să port „zgardă”.

Corpul meu, rigid ca un manechin de croitorie, stătuse încordat ca un arc. Luasem încă de la început o cvasi-poziție de drepti, cu degetele întinse pe lângă corp. Doar cele de la picioare îmi stăteau cam chircite în pantofii noi, nepurtați. Ar fi trebuit să le fi aplicat un tratament cu urină înainte să-i încalț, cum făceam cu ghetele de instrucție din Academie, ca să li se-nmoaie pielea.

Colonelul s-a răsucit în scaunul rotativ. Apoi, ca și cum lipsea ceva, s-a deplasat până în dreptul unei combine audio. Rotilele de cauciuc au scrâșnit, angrenând particulele infime de praf de pe suprafața parchetului din lemn de stejar. A apăsat pe tasta *play* a combinei și acordurile unei melodii s-au împrăștiat în liniștea țiuitoare a încăperii.

Melodia celor de la *The Clash* îmi era cunoscută. Degetele Colonelului au răsucit butonul potențimetrului, reglând volumul. Asta-i lipsea, muzica. Acordurile din *Julie's been working for drug squad* se auzeau acum mai clar.

Când compuseseră versurile, muzicienii de la *The Clash* se inspiraseră dintr-un caz real, denumit „Operațiunea Julie”², desfășurat în Marea Britanie, prin anii șaptezeci. Atunci, poliția galeză, folosind un ofițer sub

² Operațiunea a făcut subiectul cărții autobiografice „Busted” scrisă de polițistul britanic Martyn Pichard.

acoperire, neutralizase o rețea de traficanți de droguri, reușind să facă una dintre cele mai mari capturi de LSD din istorie.

Timbrul vocal al solistului era inconfundabil. Dacă n-aș fi fost un afon de primă mână, aș fi devenit cu siguranță un star rock. Solistul vocal al unei formații, *frontmanul* ei.

Dar natura a fost vitregă și mi-a dăruit, în locul unei urechi muzicale, chiar două, însă complet nemuzicale. Cu toate acestea, muzica a devenit un hobby pe care l-am cultivat constant încă din adolescență, când ascultam, cu cei de seama mea, melodiile cele mai în vogă de atunci. Hiturile vremii.

Deodată, a sunat unul din telefoanele de pe birou. Colonelul a ridicat receptorul și a răspuns. Slavă Domnului, se ivise un moment de respiro, de care am încercat să profit din plin, mai ales că discuția părea să-i fi captat atenția.

Mi-am întors privirea către vitrina plină de distincții, brevete și diplome, să nu aibă impresia că trag cu urechea. Diplomele atestau participarea Colonelului la seminare și conferințe. Erau o mulțime, fiind așezate cu grijă într-o ordine știută numai de el. Tot în vitrină, alături de câteva fotografii de grup înrămate, în care figuri cu trăsături hispanice, asiatice ori africane zâmbeau de complezență, trona o vază de cristal, pe care scria ceva cu litere galbene, de-o șchioapă. Lângă acestea, pe perete, atârnavă plachete gravate, din lemn și metal.

Doar o icoană se afla stingheră deasupra acestora, ca o recunoștință supremă adusă Divinității, care veghease în tot acest răstimp la bunul mers al lucrurilor. Toată lumea știa că șeful Narcoticelor scăpase ca prin urechile acului din câteva misiuni dificile, iar Colonelul puneă toate acestea pe seama nestrămutatei lui credințe în Dumnezeu.

După ce a terminat convorbirea, acesta mi-a aruncat din nou o privire glacială, iar eu, inspirat cumva de acele dovezi vii ale carierei lui, ce nu lăsau loc de nici un echivoc, am zis:

- Dacă-mi permiteți... vorbesc engleza, franceza, spaniola.
- Mare scofală. Toată lumea vorbește în ziua de azi două sau trei limbi străine.
- Și turca, dar nu foarte bine, am recunoscut cu jumătate de glas.

Cum țara noastră se afla pe ruta balcanică, la nici o aruncătură de băț de una dintre cele mai mari producătoare de droguri din lume, cunoașterea limbii turce putea fi un argument favorabil.

În copilărie îmi petrecusem vacanțele cu o bunică de sorginte turcă, cadru didactic la o școală pentru minorități dintr-un sat dobrogean. Bătrâna învățătoare nu pierduse vremea cu mine, astfel că vorbeam și citeam destul de bine turca. Nu strălucit...

Așteptam o reacție cât de mică din partea lui, dar el m-a privit într-un fel anume, părând că nu-l impresionează mai deloc plurilingvismul cu care mă laudam.

Deși stăpâneam bine cele câteva limbi străine amintite, nu emiteam pretenția că aș fi vreun poliglot. Adevărat, mai tot românul poate îndruga câteva cuvinte într-o limbă străină de recunoaștere internațională. Și chiar în turcă. Sunt destule târfe prin cluburile mondene care se dau la turcii cu biștari și o rup pe limba sultanilor din Țara Semilunii. Vocabularul român a împrumutat o groază de cuvinte din această limbă.

Rahat, mi-am zis. Na, că tot un cuvânt originar de pe malul Bosforului mi-a venit pe limbă, teribil de dezamăgit de interesul scăzut al Colonelului pentru ce-i spuneam.

– De unde ești?, m-a întrebat cu un glas acru.

– Din... Brăila, „orașul cuțitarilor” cunoscut pentru încăierările sângeroase dintre bandele interlope, am făcut eu o prezentare mai pitorească locului din care mă trăgeam.

– Și ce-i cu asta?, a fost replica lui neiertătoare, spusă pe un ton repezit.

În curte s-au auzit niște mașini, probabil plecând în misiune, lucru care i-a distras atenția. S-a ridicat și s-a întors către fereastră, înlăturând discret marginea perdelei, cu aerul că supraveghează plecarea, care se petrecea la ordinul lui ferm.

Afară adia un vânticel de primăvară întârziată, înșelătoare. Colonelul a deschis larg geamul. Aerul s-a năpustit înăuntru, răcorind încăperea. Coroanele înmugurite ale copacilor au fremătat și ele, readuse la viață. Un mic stol de rândunici a executat un loop în picaj, derutat de o pală de vânt. Razele soarelui radiau, provocând sclipiri argintii în tâmpilele Colonelului. Stând așa în lumina aceea strălucitoare părea un personaj biblic, înconjurat de o aură mitică.

– Sunt crescut pe stradă, domnule Colonel, am mai ținut eu să îndrept lucrurile. În cartierul în care m-am născut, copiii rareori se jucau precum cei de vârsta lor, mai mult se băteau. Și învățau să joace barbut, nu de-a v-ați ascunsa', iar zmeiele le înălțau după ce exersau aruncatul cu cuțitul la țintă.

– Prin urmare nu prea ești la curent cu ce ne ocupăm pe-aici. Habar n-ai ce-s alea droguri, a zis, nepăsându-i ceea ce-i spuseseam despre mine. Eram bulversat. Ce să-i fi zis, că sunt un împătimit rocker și că știu pe deasupra versurile a zeci de cântece? Că multe dintre ele, pe lângă sex, angoasă, moarte, ori politicieni incapabili sau corupți, au ca temă predilectă drogurile!? M-am abținut la timp, deși îmi stătuse pe limbă să-i spun toate astea.

– Nu prea, i-am dat eu puțină satisfacție.

– Cu lectura cum stai. Citești?

– În general beletristică, dar dacă pun mâna pe o carte interesantă, nu mă grăbesc să-i citesc ultimele pagini, m-am lăudat eu încercând o glumă.

– Zău, ce anume?

– Cărți de aventură, spionaj, polițiste, am spus cu un glas destul de neconvingător. Nu depășisem încă momentul de stânjeneală instalat în astfel de situații.

– Criticii literari sunt de părere că romanele polițiste nu reprezintă temeiul unei culturi solide. Majoritatea o consideră o literatură ieftină, de divertisment, potrivită pentru navetiștii care încearcă să-și omoare timpul, m-a dezarmat prin spusele lui, aparent intenționat.

Nu mă așteptam la o asemenea opinie. Tocmai de la el. Nici de cunoștințele mele lingvistice nu prea părea interesat. Doar el mă întrebase. Mă provocase, și i-am servit un adevăr pe care-l puteam susține oricând.

– Poate că aveți dreptate, dar atât de mult m-au impresionat romanele acelea în adolescență încât, celor care îmi puneau acea întrebare stereotipă „ce vrei să te faci când o să fii mare?”, le răspundeam, invariabil, detectiv. Imaginația mă proiecta într-un viitor în care mă închipuiam investigând cazuri dificile, de genul celor în care domni excentrici încearcă să-și recupereze inelele cu diamante pierdute, nu se știe cum, pe la recepții luxoase. Sau când văduve bogate, misterioase, doresc să-și regăsească o rudă

îndepărtată, pentru a nu înstrăina averea statului, după moarte. Iar eu încasând onorariul, bineînțeles.

Când a venit vremea să-mi fac un drum în viață, meseria pe care doream să o îmbrățișez nu era încă o profesiune recunoscută, așa că am decis să devin polițist. Mi se părea că este o meserie palpitantă, grea și mai ales aventuroasă.

– Și dintre toate personajele care ți-a plăcut cel mai mult?

– Phillipe Marlowe pentru că este instinctiv, dur, afemeiat, care nu se dă la o parte să tragă din când în când câte o dușcă. Bătrânul Sherlock Holmes e prea cerebral și cam obișnuia să consume cocaină, am articulat eu ultimul cuvânt, învinovățindu-l de o faptă reprobabilă, pentru care nu-l puteam simpatiza.

Agentul consumerist britanic 007 era mai sofisticat și nu prea mă vedeam în pielea lui. Însuși modul lui de prezentare, devenit legendar, îi conferea o notă de aristocrat, ușor arogant. Bond. James Bond. De aceea împrumutasem formula sa de adresare pentru a mă prezenta atunci când voiam să par interesant. Dar nu i-am împărtășit Colonelului tot ce-mi trecea prin cap.

Acesta nu a scos nici o vorbă, continuând să mă privească, ascunzând însă un zâmbet malițios.

Ochii mi-au poposit întâmplător pe suprafața biroului, pe care se afla un teanc de cărți. „*Drogues, savoir plus riscquez moins*”, am citit pe cotorul uneia dintre ele, „*Codul penal*”, pe alta, și, pe cea mai de jos, titlul unui tratat, ce avea drept subiect drogurile la români, al cărui autor era însuși Colonelul.

– Am citit și ceva cărți de specialitate. Spre exemplu... și am spus acel titlu.

Auzind acestea, Colonelul s-a ridicat ca împins de un resort de pe scaunul în care se adâncise și, înfundându-și una din mâini în buzunarul hainei, a făcut câțiva pași spre mine.

Nu întâmplător umblasem la coarda sensibilă, amintind una dintre cărțile scrise de el.

– Știi ceva, nu ține cu trucul asta, a replicat el pe un ton glacial. Ridicase ușor vocea, dar ceva se schimbase în licărul privirii lui.

S-a întors la birou și, așezându-se pe scaun, a răsucit butonul combinei puțin mai spre dreapta, mai tare.

Să fie meloman, ca mine? Dacă m-ar recruta am fi putut comenta împreună muzica celor de la *The Clash*, de exemplu. Numai să mă accepte în departament. Pe fundalul acordurilor de pian, interpretate într-un ritm antrenant, se auzeau versurile:

„an’ then there came the night of the greatest ever raid / they arrested every drug that had ever been made / they took eighty-two laws/ through eighty-two doors / and they didn’t halt the pull / till the cells were all full/ ‘cos Julie was working for the drug squad”³.

Ce coincidență? Plăcută și stranie în același timp. O piesă despre o operațiune antidrog. Citisem cartea în Academie. Cu sufletul la gură. „Operațiunea Julie”.

Autorul făcuse o groază de destăinuiiri, mai ales cum se deghizase în *hippie* ca să se infiltreze în inima lumii interlope. Cum urmărise tot soiul de dealeri și de *junkies*. Tare. Mi se părea, de departe, cea mai dificilă misiune în care putea fi angrenat un polițist.

Dintr-odată, m-am simțit descătușat. Ca atunci când nu mai ai nimic de pierdut. Fâstâceala de care dădusem dovadă până în acel moment, mi s-a risipit ca din senin. Și asta datorită magiei muzicii, care m-a eliberat de tot tracul, dezlegându-mi limba. Și am zis, surprins de propriul curaj:

– Am citit toate cărțile scrise de dumneavoastră. Prin urmare știu totul despre droguri. Dar recunosc că n-am văzut în realitate cum arată, bată-le să le bată, l-am înfruntat cu îndrăzneală.

– Teoria e teorie, să știi că practica te omoară, a replicat Colonelul pe care nu-l vedeam în postura unui profesoraș de liceu descosând un elev care pretinde că și-a făcut temele. La statutul său nu se preta la așa ceva. Dar eu nu exagerasem cu nimic, eram gata să dau un răspuns oricărei întrebări mi-ar fi pus.

³ „și apoi a venit noaptea celui mai mare raid întreprins vreodată / au confiscat toate drogurile pe care le-au găsit / solicitând optzeci și două de mandate legale / cu care să treacă de cele optzeci și două de uși / și nu au încetat decât atunci când au umplut toate celulele pușcăriei /iar lucrul ăsta a fost posibil datorită lui Julie care a lucrat pentru biroul narcotice”. (trad din lb. engl.)

– Puneți-mă la încercare!

– La departamentul ăla unde ești acum ai un loc bun, de perspectivă. De ce nu rămâi acolo? Aici e greu și, mai ales, periculos.

Bașca faptul că sunt zile întregi când nu o să treci pe acasă! O să stai mai mult plecat pe drumuri, mi-a dezvăluit el un lucru care ar fi invitat pe oricine la reflecție.

Cât de rău putea să fie? Mai nasol ca la secție? Hmmm, și ce voia să spună? Că nu o să mai am același program lejer? Asta putea fi clar. Sau că nu o să mai mănânc la popotă, ci pe bordul mașinii. Ei și?

– Mi se pare cea mai mare provocare.

Nici o reacție.

Epuizasem întreg arsenalul din dotare. „Am lucrat cu sifoane” am vrut să mai zic, dar m-am codit s-o spun pe șleau. Era musai să decelez toate cuvintele, să le aleg doar pe acelea care ar fi fost în avantajul meu. Nu puteam rata o astfel de oportunitate. Preferam să mă întorc la secție decât înapoi la divizie. Nu mai voiam să-i văd pe toți cei care își dădeau ochii pe spate, marea lor majoritate niște îngâmfați. Plini de ei și, ca toți grandomanii, snobi și ipocriți. Inactivi și lipsiți de orice simț al aventurii. Nu-mi plăcea ce făceam și, mai ales, cum suna aghiotant. Uniforma nu mă atrăgea în mod special și parcă cuvântul ăsta blestemat mă lega și mai tare de tot ce însemna militarie. Pregătirea mea era alta, iar eu voiam să mă desăvârșesc în carieră.

– Mă pricep la recrutări. La secție aveam o vastă rețea de informatori.

– La ce secție?, m-a întrebat glacial și, deși întrebarea lui mi s-a părut formulată într-o doară, i-am răspuns:

– La circumscripția 33. Vestitul... batalion disciplinar.

Na, o scăpasem. Speram să nu-i sară țandăra, etichetând astfel o unitate de poliție.

– Ce departament?, s-a mai interesat el, aruncându-mi încă o privire cercetătoare.

– Judiciar.

Când Colonelul a apăsat pe butonul interfonului eram convins că va chema secretara ca să mă însoțească afară din birou, dar el a șoptit înăbușit în microfon:

– Să vină Vârlam la mine!

Oare rostisem cuvântul cheie?

Câteva ghemotoace de puf alb ce polenizau plopii care străjuiau curtea interioară au apucat să dea năvală pe geam. Colonelul a închis geamul, oprind invazia.

Un maior între două vârste s-a arătat în birou, după o pauză stânjenitoare. Discret, după ce bătuse încet la ușa capitonată, unde așteptase până primise confirmarea.

– Ordin șefu’, a spus cel care tocmai intrase, de undeva din spatele meu.

– El este noul nostru coleg. Începe chiar de mâine.

– Am înțeles.

– Și să mă ții la curent cu operațiunea aia a ta, domnule maior, i-a ordonat Colonelul aspru.

Am ieșit din încăpere aproape amețit, urmându-l pe maiorul Vârlam. Nu eram familiarizat cu clădirea. Mă aflam pentru prima dată în Comisariatul Național al Poliției. L-am însoțit pe maior până în dreptul unei uși, la capătul unui coridor lung, pe care nu circula nimeni. Numai o secretară în pragul pensiei, o matahală de femeie, negricioasă și corpulentă, strângând la pieptul voluminos niște dosare, a trecut tăcută pe lângă noi.

– Mâine dimineață, la șapte, te prezinți aici!

– ‘Nțeles!

Toată noaptea n-am putut să închid un ochi. Maiorul Vârlam nu-mi spusese absolut nimic din ce urma să întreprindem în ziua următoare. Eram însă entuziast și nerăbdător. Zeița Fortuna ținea cu mine, oferindu-mi șansa să particip la o operațiune mult mai repede decât mă așteptam.

Degeaba încercasem eu, subtil, să aflu indicii suplimentare, maiorul evitase să-mi ofere un răspuns clar. Replica sa însă, cu vocea lui cavernoasă de fumător înrăit, a la *Leonard Cohen*, mi-a sunat în cap toată noaptea:

– O operațiune de rutină, ca oricare alta.

Capitolul II

Motto:

„*Lathaeo perfusa papavero somno.*”⁴

Vergilius – Georgica 1,78

A doua zi. Sâmbătă. Eram obișnuit să-mi petrec zilele libere la serviciu. Nici nu crâcnisem când maiorul Vârlam mă chemase la birou. De altfel, acesta nici nu mă întrebase dacă pot veni sau nu. Era clar la ce mă înhămam.

Toată noaptea m-am foit și abia într-un târziu s-a lipit somnul de mine. Cu toate acestea m-am trezit dis-de-dimineată, cu mult mai înainte ca de obicei. Să fi fost cinci ceasul când m-am dat jos din pat și m-am băgat direct sub duș. Apoi mi-am făcut o cafea tare și am fumat câteva țigări.

Odată ajuns în aerul proaspăt al dimineții, emoțiile mi s-au mai risipit. Mi-am cumpărat un pachet de Lucky fără filtru de la tutungeria din colț și câteva ziare, după care m-am urcat în mașină și am plecat.

Clădirea sumbră a Comisariatului era învăluită într-o ceață subțire. Arăta ca o veritabilă citadelă, de nepătruns. Cu o zi în urmă nu-i observasem grandoarea. Crenelurile celor două bastioane păreau adevărate avanposturi de observație, de unde ochii unor santinele invizibile vegheau la colcăiala interlopă a urbei.

Imobilul găzduia departamentele de elită ale Judiciarului, Criminalisticii sau Filajului, deservite de polițiști cu ștate vechi, unși cu toate alifiile. Nu orice „puțoi” de ofițer putea emite pretenții să lucreze aici.

Am parcat mașina undeva în preajmă și m-am îndreptat către intrarea principală. Cu cât mă apropiam mai mult de sediul Comisariatului, cu atât eram mai neliniștit, de parcă aș fi fost un delincvent chemat pentru audieri, nicidecum unul dintre noii și vajnicii ei slujitori.

Conform înțelegerii din ziua precedentă, m-am prezentat la biroul lui Vârlam. Ajunsesem cu aproape jumătate de oră mai devreme, cu mult înainte de ora stabilită. Nu voiam să aștept pe la uși.

⁴ „Maci îmbibați cu somnul lui Lethe”, (trad. din lb. lat.). Expresia este o metaforă pentru macul opiaceu.

Temerea mea fu repede risipită, căci maiorul se afla deja la sediu.

Încăperea în care am intrat s-a dovedit a fi spațioasă. Mai multe mese de lucru erau înșirate de-a lungul și de-a latul pereților iar într-un colț, un rastel pentru armament.

Maiorul a ținut să-mi spună răspicat că departamentul se afla sub coordonarea strictă a Colonelului, care dorea să cunoască toate mișcările noastre, în fiecare clipă. Acesta preluase vechiul departament, destul de numeros, pentru a-l supune unui proces de restructurare. Dorea să facă unul suplu, dar profesionist.

Ca să mă cunoască mai bine, maiorul m-a supus unui fel de chestionar. Ce promoție sunt, unde am mai lucrat, chestii de genul ăsta. După ce i-am spus ce a dorit să afle, a fost rândul meu să-l întreb. L-am luat prin învăluire:

– E la casă sau la bloc percheziția?

Curiozitatea mea s-a dovedit a fi total nepotrivită în acel moment. Maiorul s-a apucat însă să aranjeze niște hârtii într-o mapă din vinilin, refuzând să-mi ofere acest detaliu.

Poate era mai bine să-mi conserv energia și entuziasmul pentru mai târziu. De aceea m-am așezat pe un scaun, și m-am apucat să răsfoiesc unul din ziarele pe care le cumpărasem. Eram destul de nerăbdător ca să parcurg o rubrică de la cap la coadă. Oricum, nu era nimic ca să-mi atragă interesul, doar politică.

Ca să-mi păstrez calmul de care aveam atâta nevoie, m-am apucat să fredonez un pasaj din piesa *Opium* a grupului *Dead Can Dance* de pe albumul *Anastasis*. Nu știu de ce tocmai versurile acelea îmi venise în minte:

„*Sometimes / I feel the ocean in my blood / sea rain from the sky above / her salt I brined tears / and now / those tears leave a taste on my tongue / like the warm rush you get from / black opium*”⁵.

Așa mi se întâmplă de fiecare dată când sunt în așteptarea unui eveniment important, stau ca pe ghimpi, de aceea recurg la meloterapie.

– Ai spus ceva?, a zis maiorul, preocupat să afle dacă am întrebat ceva care să merite un răspuns.

⁵ „Câteodată / simt oceanul în sânge / ploaia torențială căzută din cer / sarea ce-mi provoacă lacrimi / și acum / gustul lacrimilor pe limbă / precum o căldură intensă preluată / din opiumul negru” (trad. din lb. engl.).